

RONI LOREN

LONG

Hij die vasthoudt

ACRE

Proloog

2005

Ashton Isaacs had een stijve in de achterste rij van de kinderboekenafdeling van The Stuffed Shelf, en Kincaid Breslin was nooit méér in haar nopjes geweest. Ash zag haar niet staan terwijl ze haar lippen op elkaar klemde om haar lach in te houden, omdat hij momenteel achterover lag op een felgroene zitzak, half in tent die als leeshoek voor de kinderen was opgezet. De hoofdverlichting van de boekwinkel was uit, maar de twee lampen op de kinderafdeling gaven alsnog genoeg van hun warme gloed af om Kincaid een goed beeld te geven van wat er gaande was. Ash' gezicht was verborgen achter zijn slappe donkere haar en het boek dat hij las, maar hij was verre van relaxed. Naast de overduidelijke situatie in zijn broek, wiebelden zijn versleten All Stars alsof hij nerveus was – of iets verwachtte.

Kincaid grijnsde. Ze genoot van de aanblik van haar normaal zo stabiele vriend die er nu zo verformfaaid uitzag. Ze stopte haar handen in de kontzakken van haar spijkerbroek. 'Ben je bij het boeiende gedeelte, ja?'

Ash schoot zo hard omhoog dat hij zijn hoofd tegen de bovenkant van de tent stootte en het hele ding bijna liet instorten. 'Wat de...'

Kincaid keek geamuseerd toe hoe hij zich haastte om zich los te maken uit de te-klein-voor-een-zeventienjarige-leeshoek, een en al lange ledematen en porrende ellebogen. Achter hem rammelden de schappen.

‘Godsamme, KC,’ zei hij. Hij stond op en draaide haar snel de rug toe terwijl hij zogenaamd controleerde hoe de tent eraan toe was. ‘Wat moet dat? Zo op me af komen sluipen? Je was al iets van een halfuur weg.’

Ze wiebelde heen en weer op haar tenen terwijl ze probeerde de voorkant van zijn boek te lezen. ‘Ik was mijn rugzak vergeten. Ik dacht dat-ie nog hier lag. Ik wilde niets... onderbreken.’

‘Nou, verdorie, zorg tenminste dat je wat waarschuwing vooraf geeft. Wat als ik had gedacht dat je een inbreker was? Ik had je pijn kunnen doen.’ Hij schoof het boek op een schap naast *Laat die duif niet achter het stuur!* De getekende duif op de kaft oogde gechoqueerd.

‘Hoe? Door een vies boek naar me te gooien?’ plaagde ze, terwijl ze een stap dichterbij deed.

‘Het is geen...’

Kincaid griste de paperback van het schap en draaide het boek om zodat ze de voorkant eens goed kon bekijken. Ze glimlachte naar de sexy hertog zonder shirt op de voorkant. ‘Wauw, kijk jou nou toch. Meneer de thrillerlezer ontwikkelt zich. Verleid door de voorkant, ja? Kan ik je niet kwalijk nemen. Moet je die buikspieren zien. Oeh la la.’

Ash bromde, nog steeds met zijn rug naar haar toe. ‘Ik koos het niet vanwege de buikspieren. We moeten zoveel mogelijk boeken uit de voorraad lezen zodat we accurate aanbevelingen kunnen doen. Deze zijn populair. Ik ben gewoon een toegewijde werknemer.’

Kincaid knikte. ‘Natuurlijk. Ash Isaacs die overuren maakt. Zo’n modelwerknemer. Pikante scènes lezen en helemaal opgewonden raken op de kinderafdeling. Kan iemand die jongen opslag geven?’

Ash kreunde en draaide zich eindelijk naar haar toe. Zijn blauwe ogen waren behoedzaam achter zijn bril met donker montuur. ‘Je bijt je echt hard vast in dingen, hè, Breslin? Weet je, een normaal

persoon zou de situatie gewoon beleefd negeren en over iets anders beginnen.’

Ze grijnsde zelfgenoegzaam. ‘Maar goed dat ik niet normaal ben. En ga je nu echt het woord “hard” gebruiken? En noemde je je zaakje net een situatie? Want je maakt dit te makkelijk voor me.’ Ze keek naar de rand van het boek om te zien waar er zichtbaar ruimte tussen de bladzijden zat en sloeg het daar open, waar hij was gebleven. ‘Dus, waar loopt de boekensnob warm voor?’ Ze begon te lezen. “William haalde zijn tong over Isabella’s zoete...”

Ashton plukte het boek uit haar handen voor ze bij het schandalige gedeelte kwam en stopte het onder zijn arm. ‘Hier ben je niet oud genoeg voor, KC.’ Hij pakte het boek met de duif en gaf het haar aan. ‘Dit is misschien meer jouw ding. Die duif is een echte lastpak. Jullie hebben veel gemeen.’

Kincaid lachte en zette het kinderboek weer op de plank. Ash was maar drie maanden ouder dan zij, en ze zou er elke cent op haar magere spaarrekening op inzetten dat ze meer ervaring had dan hij. Ash had geen vriendin gehad in de drie jaar waarin ze samenwerkten in de boekwinkel, en daarvoor had hij alleen maar kort gedatet met Harmony Johnson toen ze in de derde zaten. En ‘daten’ leek een groot woord voor wat dat was – een paar keer naar de bioscoop en samen naar het schoolgala.

Nadien leek het altijd alsof Ash zich nergens van bewust was als er meisjes in de winkel met hem flirtten. Kincaid wist dat Ash te gericht was op het binnenslepen van een studiebeurs zodat hij uit dit stadje weg kon om zich te laten afleiden door een relatie, maar haar vriendje, Graham, had verklaard dat dat een belachelijke tactiek was. ‘Waarom kun je niet hard leren en tegelijkertijd lol trappen?’ zei hij vaak.

Maar Kincaid begreep Ash’ drive op een manier die voor Graham nooit te begrijpen zou zijn. De boekwinkel was van Grahams ouders en zij hadden het geld om Graham naar elke universiteit die

hij maar wilde te sturen. Ash' ouders hadden meer dan zij en haar moeder hadden, wat niet veel zei, maar zijn vader, de footballcoach van de school, verbond te veel voorwaarden aan het geld. Ash kreeg alleen geld om te studeren als hij een praktische studie koos aan de University of Texas, waar zijn vader ook had gestudeerd. Ash was niet zo van het praktische. Hij droomde van schrijven en reizen en wilde hier niet vast komen te zitten. Dus net als zij moest hij, als hij meer wilde dan een diploma van de Long Acre High School, zelf een uitweg verzinnen.

‘Kom op, niet liegen,’ zei ze met een glimlach. ‘Je pakt dat boek alleen af omdat je het gaat uitlezen zo gauw ik weg ben. Je wilt dolgraag weten wat William met zijn tong gaat doen.’ Ze reikte weer naar het boek. ‘Man, ik wil het zelfs dolgraag weten.’

Hij mepte haar hand weg. ‘Mooi niet.’

Ze kreeg het getal op de rug van het boek in het oog. ‘Wacht even. Is dit het vijfde boek in een reeks?’ Haar grijns werd breder en vreugde vulde haar als limonade met prik. ‘Wat betekent dat je er al vier van hebt gelezen, want mijn maat Ash zou nooit een boekenreeks op de verkeerde volgorde lezen. Heiligschennis. Heb je goede aantekeningen gemaakt? Er stoute marginaliën in gekrabbeld? Dingen gehighlight? Vertel me alles.’

Hij kreunde. ‘Waarom laat ik ook alweer toe dat we vrienden zijn?’

Ze lachte en knipperde dramatisch met haar wimpers. ‘Omdat je tegen wil en dank van me houdt?’

‘Ik kan gewoon niet aan je ontsnappen,’ zei hij snuivend, maar ze zag de flits van vriendschappelijke genegenheid in zijn ogen best. ‘Maar zoek je eigen vuiligheid. Dit is van mij. En “marginaliën”? Iemand gebruikt die woord-per-dag-kalender die ik haar voor kerst heb gegeven.’

Ze keek hem met bijna toegeknepen ogen aan. ‘Ik ken massa's moeilijke woorden. Zoals “pretentius”. “Overkritisch.” “Aanmatigend.”’

Hij knikte. ‘Touché.’

‘Weet je, als ik jou nou gewoon eens mocht koppelen aan een van mijn vriendinnen, zou je zomaar de kans kunnen krijgen om je eigen vuiligheid te ervaren.’ Ze fronste en schudde haar hoofd. ‘Wacht, zo klinken mijn vriendinnen als hoeren. Je weet wel wat ik bedoel. Je zou uit deze boekwinkel kunnen komen en kunnen rondhangen met een écht meisje.’ Ze spreidde haar handen uit alsof ze uit het niets een meisje voor hem tevoorschijn kon toveren. ‘Het gala komt eraan. Je hebt een date nodig. Het is nog niet te laat om bij iemand een goede beurt te maken.’

Ash’ blik ontmoette de hare. Zijn lippen trokken bij één hoek omhoog. ‘Het klinkt alsof je wilt zorgen dat ik mét iemand een beurt maak.’

Kincaid trok een jij-zei-het-niet-ik-gezicht. ‘Zou dat zo verschrikkelijk zijn?’

‘Heb ik het gedeelte gemist waar jij eigenlijk een kerel bent en we plotseling in een kleedkamer zijn?’ Hij zette zijn borst uit en maakte zijn stem lager. ‘Gast, je moet een of andere hete chick vinden en de slang legen.’

Ze kromp ineen. ‘O, mijn god, smerig. Niemand zegt “de slang legen.”’ Ze wapperde met een hand tussen hen in om dat walgelijke beeld uit haar hoofd te halen.

‘Iemand pakken?’ suggereerde hij.

‘Dit bewijst alleen nog maar meer dat we je uit deze boekwinkel moeten krijgen. Je weet niet eens hoe je moet praten.’

‘Zegt het meisje dat het woord “*fire*” uitspreekt alsof het één lettergreep heeft en het woord “*fair*” alsof het er twee heeft,’ zei hij, waarbij hij het Oost-Texaanse accent dat haar al sinds haar kindertijd volgde enorm overdreef.

‘Hou je mond. En zodat je het weet, ik zou een geweldige kerel zijn die niet zou durven om de woorden “bro” of “iemand pakken” te uiten, en bedankt.’ Ze gaf zijn schouder een duwtje. ‘Ik wil ge-

woon dat je met mij en Graham meegaat naar het gala. Is er niet iemand die je wilt vragen? Er moet iemand op school zijn die je leuk vindt.’

Ash’ uitdrukking werd vlak en zijn blik gleed weg. ‘Niet echt.’

‘Niet écht?’ Een flikkering van enthousiasme ging door haar heen, haar interne sensoren die afgingen. ‘Dat is geen nee. Mijn god, je hebt wél iemand. Ash heeft een geheime crush!’ Ze stapte dichterbij om hem aan te kijken. ‘Ik moet het weten. Je moet het me vertellen, nu meteen. Ik beloof dat ik het geheim zal houden.’

Ash liet een lankmoedige zucht ontsnappen. ‘Je bent meedogenloos.’

Ze knikte. ‘Yep. Het is een van mijn beste eigenschappen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Pech gehad. Het gaat niet lukken. Ik ga het je niet vertellen, omdat je, A, fysiek niet in staat bent tot het geheimhouden van dingen. Je zou jezelf verwonden bij de poging, en dat wil ik niet op mijn geweten hebben. En B, diegene is onbereikbaar, dus het doet er sowieso niet toe.’

‘Niemand is onbereikbaar,’ zei ze resoluut. ‘Heb je gezien met wie ik verkering heb? Wie zou hebben gedacht dat dé Graham Lowell zou daten met de dochter van een vrouw wier beste vaardigheid is dat ze haar huur iedere maand door een andere vent laat betalen?’

Ash fronste en zette zijn bril recht. ‘Doe dat niet.’

‘Wat?’

‘Praat niet alsof Graham beter is dan jij, alleen maar omdat hij geld heeft en ouders die weten hoe ze zich als fatsoenlijke mensen moeten gedragen. Ik bedoel het niet naar tegen hem, maar dat is gewoon een lot uit de loterij, geen prestatie. En je hebt geen idee hoe erg hij indruk op je wilde maken toen hij probeerde om een date met je te krijgen. Jij was te goed voor hem, niet andersom.’

Kincaids borst voelde strak aan door de vurigheid in zijn stem. ‘Aww, Ash, je houdt toch wel van me.’

Hij rolde met zijn ogen.

‘Maar kijk, dan is jouw geheime crush misschien ook niet zo onbereikbaar,’ ging ze verder. ‘Misschien moet je Grahams methode proberen en wat romantische brieven aan haar schrijven. Ik denk dat ik al half verliefd op hem was voor ik überhaupt ja had gezegd op een date. Hoe kon ik weerstand bieden na die brieven die hij me gaf?’

Daar werd Ash’ uitdrukking zuur van. ‘Ik denk dat liefdesbrieven in dit geval niet zouden werken.’

‘Waarom niet?’

Hij legde zijn hand op haar schouder en gaf haar de dit-gesprek-is-afgelopen-blik. ‘Omdat dit meisje geen optie is. Ze is met iemand anders.’

Kincaids mond ging open. De woorden bleven tussen hen in hangen. Haar hersens begonnen door de meisjes op school die een relatie hadden te bladeren, maar voor ze dat allemaal kon verwerken, kraakte de achterdeur en klonken er zware voetsappen op de versleten houten vloeren van de winkel. ‘Wat duurt er zo lang, babe?’

Ash haalde zijn hand snel van haar schouder en deed een grote stap naar achteren, waardoor hij bijna achterover over het tentje viel.

Kincaid draaide haar hoofd terwijl Grahams stem over de schappen zweefde en de vloerplanken kraakten door haar vriend die naderde. ‘Op de kinderafdeling,’ riep ze. ‘Ash had hulp nodig met wat ongepast materiaal uit de schappen te halen.’

Graham verscheen aan het eind van het gangpad, een en al blond haar en grote, bruine ogen, met een glimlach die warm werd toen hij haar in het oog kreeg. ‘Daar is mijn meisje.’

Kincaids maag maakte een kleine buiteling toen Graham naar haar toe liep, haar tegen zich aan trok en een kus op haar kruin gaf. Ze had veel jongens gedatet op de middelbare school, meestal kort en rampzalig, maar ze had nooit een vriend zoals Graham gehad.

Een vriend die van haar hiéld. En dan ook echt. Niet alleen omdat ze grote borsten had en in het dansteam zat.

‘Hé, schatje,’ zei ze, terwijl ze tegen zijn zij leunde. ‘Sorry. Ik wilde weer buiten komen. Maar...’

‘Je begon te kletsen en vergat helemaal dat ik in de kou zat te wachten,’ zei hij berustend. ‘En nu komen we nog later. De Kincaid-itis slaat weer toe.’

Hij zei het op een luchtige toon, alsof hij haar plaagde, maar van binnen kromp ze ineen door die woorden. De laatste tijd klaagde Graham vaak hoe wispelturig ze kon zijn. Ze probeerde zichzelf te verbeteren, maar... nou ja, ze had het ‘oeh, een eekhoorn!’-syn-droom echt behoorlijk te pakken. ‘Sorry, ik wilde niet...’

‘Het was mijn schuld,’ onderbrak Ash haar. ‘Ik had haar hulp nodig. Ik besepte niet dat jij buiten zat te wachten.’

‘Heb je vandaag nog niet genoeg tijd met mijn meisje doorgebracht, Isaacs?’ vroeg Graham plagend. ‘Als je iemand anders was, zou ik denken dat ik jaloers moest zijn.’

Ash keek hem grijnzend aan. ‘Jeetje, bedankt, man. Fijn dat ik zo totaal niet bedreigend ben.’

Graham grinnikte en gaf Ash’ arm een zachte stomp. ‘Aww, niet beledigd doen. Je weet wat ik bedoel.’ Kincaid leunde tegen Graham aan en inhaleerde diep. Zijn haar rook naar de teatreeshampoo die ze voor hem had gekocht. ‘Ja, hij is als de irritante broer die ik nooit heb gehad.’ Ash maakte een geluid dat ze opvatte als sarcasme terwijl hij zich omdraaide om de plek waar hij had zitten lezen op te ruimen.

Graham wierp een blik op Kincaid. ‘Dus, heb je je tas gevonden?’

Ze rimpelde haar neus. ‘Oeps, ik was een beetje vergeten te zoeken toen ik Ash tegenkwam.’

Graham keek getergd naar haar, alsof ze een schattige puppy was die alwéér op het vloerkleed had geplast. ‘Babe...’

Ze ging op haar tenen staan om hem te kussen en de mond te snoeren. ‘Twee seconden. Beloofd.’

Hij trok aan haar paardenstaart. ‘Je hebt geluk dat ik zoveel van je hou dat ik dit schattig vind.’

Ze grijsde. Zijn woorden voelden aan als een zomers briesje. Zo lang hadden jongens maar één ding gezien als ze naar haar keken: een feestbeest om in bed te krijgen. Zo moeder, zo dochter, toch? Graham keek niet zo naar haar. Hij zag niet waar ze vandaan kwam of wie haar familie was. Hij zag haar niet als makkelijk scoren. Tuurlijk, hij waardeerde haar uiterlijk, maar hij zag zoveel dieper dan dat laagje. Hij hield van wie ze was en wilde helpen om haar nog beter te maken.

De jongen die ooit veel te goed voor haar leek – vicevoorzitter van de leerlingenraad, zoon van een bekende familie uit de stad, jongen die op weg was naar grote dingen – hield van haar. Hield zoveel van haar dat hij probeerde een manier te vinden waarop ze met hem mee kon gaan als hij ging studeren. Geloofde zo erg in hun relatie dat zijn familie ging vragen om haar te helpen met de studiekosten van een community college in de buurt van Grahams universiteit. Graham was het echte werk. Op de een of andere manier, ondanks haar moeders herhaaldelijke verkondigingen dat alle mannen egoïstische rotzakken waren die maar één ding wilden, was Kincaid in een echt liefdesverhaal beland.

‘Laten we je tas gaan zoeken.’ Graham deed een stap naar voren en gaf Ash een boks. ‘En ga naar huis, man. Ik weet dat mijn ouders je geen overuren betalen.’

‘Ik ga al,’ zei Ash, terwijl hij het boek aan de achterkant achter zijn broeksband stopte.

Kincaid glimlachte zijn kant op. ‘En laat me weten wat William besluit met die tong te doen.’

Ash bleef onaangedaan kijken, maar zijn nek liep vuurrood aan. ‘Hè?’ vroeg Graham.

‘Niets, schatje,’ zei ze opgewekt. ‘Ik klier alleen een beetje met mijn irritante broer.’

Zo gauw Graham zich had omgedraaid om weg te lopen, stak Ash zijn middelvinger op naar Kincaid.

Ze kuste de lucht in stilte en fluisterde: 'Hou ook van jou.'

Toen ze een paar passen verder was, achter Graham aan, mompelde Ash iets dat klonk als 'hou meer van jou', maar het was te zacht om goed te verstaan. Ze draaide zich verrast om. 'Wat?'

Ash sloeg zijn armen over elkaar en zijn blik schoot weg. 'Ik zei, zie je morgen.'

Ze fronste. 'O.'

De vreemde blik op zijn gezicht beviel haar niet en ze wilde bijna meer vragen stellen, maar Graham was al ver weg en ze wilde hem niet nog langer laten wachten. Hij was hartstikke lief, maar hij kon flink pruilen als hij geïrriteerd was. Ze wilde de avond niet verpesten met een slecht humeur.

Dus draaide ze zich om en volgde ze Graham.

Ze zette wat ze gehoord dacht te hebben en het rare gevoel dat het in haar had losgemaakt van zich af.

Ze liet Ash achter.

1

NU

Kincaid Breslin was het meisje dat als eerste hoorde dood te gaan in een horrorfilm. Op de middelbare school was het de grap geweest die tijdens hun jaarlijkse griezelfilmmarathon met Halloween altijd terugkwam: zij zou het eerste personage zijn dat topless en krijsend zou rennen voor haar leven.

Ze was de aanvoerster van het dansteam. Het meisje met de superpopulaire vriend. De niet-maagd. Allerlei dingen die ‘dood’ betekenden in die horrorklassiekers uit de jaren tachtig. Haar personage zou waarschijnlijk niet eens lang genoeg in de film zitten om een naam te krijgen. In de aftiteling zou ze vermeld staan als Blonde Cheerleader #1 of Hysterisch Meisje #2. Maar haar vrienden hadden het verkeerd. Toen Kincaids leven in een echte horrorfilm was veranderd, had ze het er levend vanaf weten te brengen. De meeste van die vrienden niet. Het echte leven volgde de filmregels niet.

Dus je zou denken dat ze, na te hebben overleefd wat zij had overleefd, extra waakzaam zou zijn over situaties die ook maar iets weg hadden van een griezelfilm. Maar toen ze naar de grillig gebouwde boerenhoeve keek die zou kunnen schitteren in de volgende tiener-slasherfilm, werd ze op slag verliefd.

‘Allemachtig,’ zei haar vriendin Liv naast haar, met haar camera stevig in haar handen. ‘Moeten we dáár naar binnen?’

Kincaid fronste. ‘Nou, ja. Ik heb foto’s van de binnenkant nodig. Er staan er nog geen online en Bethany wilde de foto’s zo snel

mogelijk hebben. En wat Bethany wil, krijgt ze. Ik heb deze verkoop nodig.' Kincaid keek Liv smekend aan. 'Laat het er alsjeblieft schitterend uitzien.'

Livs uitdrukking werd vermoeid, alsof ze nu al spijt had dat ze haar fotografiekunsten had aangeboden voor Kincaids veeleisende cliënt. 'Is het recent nog open geweest om te luchten? Is er salie gebrand, of heeft een spirituele gids de boel gereinigd?'

Kincaid lachte proestend, verbaasd door de reactie van haar gewoonlijk zo onverstoorbare vriendin. 'Lieverd, ik had niet gedacht dat jij het bijgelovige type was. Dat is normaal mijn taak. Het is maar een oude boerenhoeve.'

Liv keek haar met een veelbetekenende blik aan. Haar donkere ogen hielden Kincaids blik vast terwijl ze heel nadrukkelijk een kruis sloeg en iets in het Spaans declameerde. '*Chica*, zeker weten dat er de boze geesten van seriemoordenaars of misschien vampiers in dat ding wonen. Ik wed dat er botten op zolder liggen. Of dat er een hellepoort in de kelder is. Ik ga niet de Willow van jouw Buffy the Vampire Slayer zijn.'

Kincaid lachte. 'Vampiers doden zou te gek zijn, maar er zijn hier geen kelders.' Ze zette haar handen op haar heupen en keek nog eens naar het huis. 'Ik vind het... schilderachtig.'

Liv schonk haar een kom-op-zeg-blik. 'Schilderachtig? Je gebruikt makelaarswoorden. "Knus" betekent klein. "Opknapper" betekent bodemloze put. "Schilderachtig" betekent... demonen uit de hellepoort staan klaar om uw ziel te verorberen voor de luttele som van... Hoeveel kost dit ding eigenlijk?'

Kincaid keek in de aantekeningen die ze eerder had gemaakt tijdens het gesprek met haar collega Ferris. 'De vraagprijs is vijfhonderd.'

'Wauw,' zei Liv, terwijl ze haar camera optilde en een foto maakte van de brede, verzakte veranda. 'Iemand is trots op zijn griezelige spookhuis.'

‘Er is een flink stuk grond opgenomen in die prijs. Daarnaast was het huis van een van de eerste families in Long Acre. Het is historisch,’ wierp Kincaid tegen, hoewel ze niet wist waarom ze het huis probeerde te verdedigen. Misschien omdat haar werkgevers zich, als zij niet snel een grote verkoop zou doen, zouden gaan afvragen of ze echt vier fulltime makelaars nodig hadden.

‘Ha. Nog zo’n makelaarswoord. “Historisch”, niet “oud.”’ Liv deed een stap naar links en richtte haar camera op de tweede verdieping in al zijn bladderende-witte-verf-glorie. ‘Maar ik heb vertrouwen in je. Jij kunt aan een kale vent nog haarproducten verkopen. Ik weet zeker dat je iemand vindt die het... schilderachtig vindt.’

‘Ik denk dat Bethany het te gek zal vinden.’ Bethany Winterbourne woonde nu nog in Austin en wilde naar de omgeving verhuizen. Ze zocht de perfecte opknapper voor haar ‘supersnoezige, glamoureuze droompaleisje, ver weg van de stad’ na haar scheiding. Die vrouw had te veel woonprogramma’s gekeken en dacht dat het platteland van Texas propvol stond van de grote huizen die haar goedkoop in de schoot geworpen zouden worden.

Kincaid was nu al zes maanden voor Bethany op jacht en talloze kleinere huizen in het nabijgelegen Wilder waren direct afgewezen. Nu was ze eindelijk deze mogelijke kandidaat tegengekomen in Long Acre, met de inhoud die Bethany wilde. Daarnaast was het nog niet officieel op de markt, dus nog niemand had het huis gezien. Misschien zou ze zonder concurrentie een goede prijs voor Bethany kunnen regelen.

Ferris had haar een seintje gegeven, omdat hij wist dat Kincaid meer dan klaar was om van Bethany af te zijn. Daarnaast wist Ferris dat Kincaid wel een overwinning kon gebruiken na een buitengewoon karig jaar waarin ze maar een paar huizen had verkocht. Dit zou het antwoord kunnen zijn.

Echter kreeg Kincaid nu ze naar het oude huis keek die bedorven-melk-smaak in haar mond bij de gedachte dat het zou worden

gevuld met Bethany's stijl, wat, gezien het decor van haar huidige flat, een en al wit gelakte meubels en kussens met pailletten en spreuken als *Shine Bright* erop zou zijn.

Kincaid kon een unieke smaak wel waarderen. Ze had momenteel zelf ondergoed aan met paarse lama's erop, dus wie was zij om te oordelen? *Doe je ding, meid*. Maar dit huis had een oud, prachtig geraamte – hopelijk niet het soort op zolder waar Liv het over had – en smeekte om in zijn oude glorie hersteld te worden. Ze kon het huis bijna voelen huiveren bij de gedachte dat er een paillette over de drempel zou gaan.

Kincaid liet haar blik over de gevel gaan. Haar hersens streken de bladderende verf glad en trokken de kromme kozijnen recht, en stelden zich voor hoe het grote huis eruit moest hebben gezien toen het net was gebouwd, even buiten het stadje. In de verre omtrek niets te bekennen, omdat het wijnlandschap van Texas nog niet vol was van de wijnstokken en de toeristen, maar het land wel vol van de mogelijkheden. Het was het type huis waarvan ze had gedroomd wanneer ze na school door de betere wijken liep, op weg naar het avondse huurhuis waar ze met haar moeder woonde. Huizen met warmte en gelach en aangename geuren uit de keuken. Huizen zonder een doorgerot gat in de badkamervloer, smoezelige bruine muren, en niets anders dan pakken macaroni met kaas en blikken knakworst in de keukenkastjes – eten waarvan haar moeder wist dat een kind het voor zichzelf kon klaarmaken, omdat zij 's avonds haast nooit thuis was.

Liv kwam naast Kincaid staan en duwde een pluk haar die uit haar losse knot was ontsnapt weg van haar gezicht. 'Geen zorgen. Ik plaag je maar. Ik kan dit huis er te gek uit laten zien op de foto's. Het draait allemaal om de juiste hoek en de belichting. Daarnaast kan versleten en beschadigd er voor de juiste persoon juist mooi uitzien. Ik bedoel, Finn ziet hoe ik er 's ochtends uitzie en hij wil nog steeds met me naar bed.'

Kincaid rolde met haar ogen naar haar vriendin, die er zelfs in een spijkerbroek en T-shirt nog steeds uitzag als een godin, met haar lange wimpers, lichtbruine huid en dikke, zwarte haar. ‘O, stil jij. Je bent niet versleten en niet beschadigd, en dat weet je.’

Maar zelfs als Liv er als een trol had uitgezien, wist Kincaid dat Finn niet anders naar haar zou kijken. Die vent was zo verliefd dat hij praktisch gloeide als een radioactieve superheld als hij in de buurt van deze vrouw was. Er was maar door één iemand zo naar Kincaid gekeken, lang geleden, maar ze herinnerde zich de allesomvattende high ervan, van weten dat er zo volledig van je werd gehouden. Een bekend verdriet welde in haar op, maar ze drukte het weg voor het zich in haar gezichtsuitdrukking kon uiten. In plaats daarvan plakte ze een glimlach op haar gezicht – een tactiek die ze in de loop der jaren zo vaak had gebruikt dat het nu haar tweede natuur was om te lachen als ze pijn had.

‘Toe, zeg. We zijn allemaal een beetje beschadigd,’ zei Liv, terwijl ze met haar schouder tegen Kincaids schouder duwde. ‘Maar dat is wat ons interessant maakt, toch? Zoals dit huis.’ Ze pakte Kincaids hand. ‘Kom op, laten we gaan kijken hoe het er vanbinnen uitziet.’ Ze keek over haar schouder terwijl ze Kincaid meesleepte. ‘Maar wees gewaarschuwd: als ik geesten zie die een lichaam willen overnemen of heldemonen die zielen willen eten, sta je er alleen voor, meid.’

Daarvan werd Kincaids glimlach oprecht. ‘Wat fijn om te horen dat je achter me staat. Als honing zo zoet, die Olivia Arias.’

Liv lachte. ‘Hé, jij hebt hakken aan waar je niet op kunt rennen. Daarnaast weet je dat ze altijd eerst voor het blondje met de grote tietten gaan. Je bent gedoemd. Ik doe alleen maar praktisch. Ik zal hulp halen. Beloofd.’

Kincaid lachte snuivend.

Liv ging haar voor op de charmant scheve treden naar de veranda en Kincaid haalde de sleutel uit het sleutelkluisje. Ze deed de

voordeur open en hun komst werd aangekondigd door de krakende scharnieren. Ze verwachtte half dat de heks uit *Hans en Grietje* tevoorschijn zou springen om haar en Liv in een ketel te gooien, maar toen ze de hal in stapten, werden ze alleen maar begroet door stofdeeltjes en de muffe geur van een afgesloten huis.

Toch kon Kincaid ondanks de indruk van verwaarlozing die uit alles straalde, de potentie zien. Hardhouten vloeren die geboend konden worden. Prachtige deurlijsten en oorspronkelijk lijstwerk. Een groots oud huis met een ingebakken ziel. Perfect imperfect. Ze kromp ineen. Dat zou nog zoets zijn dat Bethany op een kussen zou zetten. Waarschijnlijk zelfs in dit huis, als ze de kans kreeg.

Liv keek nieuwsgierig om zich heen en maakte een paar foto's van de hal, die aan de rechterkant opende naar de voornaamste woonruimte. Het zachte geklik van de camera was het enige geluid. Ze keek over haar schouder naar Kincaid. 'Geen glinsterende vampiers.'

Kincaid haalde een hand over de versleten leuning onderaan de trap. 'Balen.'

'Maar hé, we zijn ook nog niet aangevallen door iemand met een hockeymasker op, dus dat valt dan weer mee.' Liv stak haar duimen op met een overdreven zwaai.

'Kleine overwinningen.' Kincaid zette een hand op haar heup en haar ogen scanden de ruimte terwijl ze objectief probeerde te zijn. 'Oorspronkelijke details. Er moet veel aan gebeuren. De inspectie kan lastig worden.' Ze haalde een uitdraai uit haar handtas. 'Alle leidingen zijn een paar jaar geleden vervangen. De bedrading is geüpdatet. Dat is mooi. Er is vooral cosmetisch werk nodig.'

'Cosmetisch werk?' Liv trok een sceptische wenkbrauw op. 'Meid, dit is meer dan wat volume in je haar kneden en wat rouge en lippenstift. Hier is totale plastische chirurgie nodig.'

Een windvlaag liet de ramen rammelen en de voordeur sloeg dicht, waardoor er een supersone knal door de hal en de aangren-

zende woonruimte ging. Ze gaven allebei een gil.

‘Godsamme, zeg,’ zei Liv hijgend, met haar hand op haar borst. ‘Compleet onnodig, huis! Probeer ons niet weg te jagen.’

‘O jee, je hebt de klopgeesten boos gemaakt,’ zei Kincaid met geveinsde ernst. ‘Je moet geen gemene dingen over het huis zeggen.’ Ze legde een vinger tegen haar lippen en keek met een nadrukkelijke blik de trap op. Toen riep ze: ‘Je ziet er zo mooi uit, snoes. Als een frisse bloem op een lenteochtend. Gewoonweg het liefste, mooiste huis van het blok. Alle andere huizen zijn zó jaloers.’

Liv knikte en verkondigde: ‘Zeker weten het mooiste meisje op het bal!’

Ze gluurden allebei naar boven alsof ze verwachtten dat de dame des huizes van de trap zou schrijden en lachten toen ze beseften dat ze echt op een reactie hadden gewacht. Kincaid gebaarde met haar hoofd naar rechts, en Liv volgde haar naar de woonruimte. De vloerplanken protesteerden luidkeels onder hun voeten. De woonkamer had een hoog plafond en was bespikkeld met zonlicht dat door de stoffige hoge ramen naar binnen kwam, waardoor het leek alsof er een Instagramfilter overheen was gelegd.

‘Het is hier groot,’ zei Liv, die haar hoofd naar achteren had gekanteld om het plafond te bekijken.

‘Vooral voor zo’n oud huis. Het moet een heel groot gezin zijn geweest.’

‘En een rijk gezin. Mooie kamer is dit.’ Liv haalde een vinger over een van de vensterbanken. Er bleef een streep in het dikke stof achter. ‘Goed licht. Zelfs met de vuile ramen.’

‘Ja. Dit zou een fantastische woonkamer zijn. Er zijn boven zes slaapkamers en beneden twee, dus mensen met veel kinderen en inwonende ouders hebben hier alle ruimte die ze maar kunnen wensen.’

Niet dat Bethany dat nodig zou hebben omdat ze single was zonder kinderen, net zoals Kincaid. Kincaid zou zich dus niet richten

op gezinsvriendelijk, maar benadrukken dat de kamer geschikt zou zijn als entertainmentruimte. De extra slaapkamers kon ze pitchen als mogelijke kleedkamers, hobbykamers, logeerkamers.

Liv maakte een foto van de open haard, die werd omringd door steen en die een simpele maar mooie mantel van naturel eiken had. ‘Kun je je voorstellen hoe het is om op te groeien in zo’n huis? Ik bedoel, toen het in zijn hoogtijdagen was? Ik denk dat het hele huis van mijn familie op een derde van de begane grond hier past.’

‘Het is net iets uit een oude film of tv-serie.’ Kincaid kon zich voorstellen hoe kinderen zich over de vloerplanken haastten, met modder aan hun schoenen van het veld buiten, en misschien een hond die naar hun hielen hapte. De beelden lieten haar glimlachen. Het waren de beelden van het fantasiegezin dat ze zich voorstelde in die huizen waar ze langsliep op weg naar huis van school. Het liefhebbende stel. De gelukkige kinderen. Met zijn allen aan tafel voor het avondeten. Boeken die ’s avonds aan de kinderen werden voorgelezen. Vroeger dacht ze altijd: ooit. Ooit zou ze een van die mensen zijn die in de warme gloed van die ramen werd omlijst, zouden haar eigen kinderen modder over de vloer smeren en zou er een liefhebbende echtgenoot wachten tot ze thuiskwam.

Maar ze was de jongen die de hoofdrol in die fantasieën speelde lang geleden kwijtgeraakt, en op haar tweeëndertigste, met talloze mislukte relaties achter zich, accepteerde ze dat je maar één kans op je zielsverwant kreeg. Niemand had zich ooit met hem kunnen meten. Ze had die droom achter zich moeten laten. Ze had er vrede mee, maar nu trok er een ander soort verleiding aan haar.

Een visioen van gerieflijke meubels en mensen die lekker koffie zaten te drinken vulde haar geestesoog. Aangename gesprekken die door de gang galmden. Een vrouw die een boek las bij de haard. Een stel dat plannen maakte om hun dag door te brengen in het wijngebied van Texas. Ze kon de kaneelbroodjes die ze voor die gasten zou bakken bijna ruiken.

Het gevaarlijke beeld was vol verleiding, als een te gladde jongen aan een bar die naar je glimlachte en zei: 'Kom op, nog één drankje. Dat kan toch geen kwaad?' Dit was niet wat ze hier kwam doen. Ze moest ophouden met die mooie fantasieën. Ze was niet langer dat dagdromende kleine meisje. Het meisje dat een sprookje kon weven uit de kleinste beetjes.

Maar zoals gewoonlijk ging haar mond open voor haar hersens de hou-je-kop-boodschap kregen. 'Het zou een snoezige bed and breakfast zijn.'

Liv liet haar camera zakken en keek Kincaid aan. 'Dacht je?'

'Zie je het niet voor je?' Kincaid kon zich niet voorstellen dat iemand het níét zag. Het huis leek ervoor gemaakt.

Liv keek nog eens om zich heen met een bedachtzame uitdrukking. Ze nam de tijd. 'De fotograaf in me ziet alleen een geweldige set voor Halloweenportretten of misschien een locatie voor zo'n moordmysterieweekend, maar misschien heb je gelijk. Als het flink onder handen werd genomen, zou het kunnen werken. Er is absoluut de ruimte voor.' Ze keek weer naar Kincaid. 'Maar dat zou afschuwelijk veel geld kosten, en zou het echt een verstandige zakelijke investering zijn? Long Acre is niet bepaald een toeristentrekkpleister. Het lokt alleen van die true crime-ramptoeristen, en die verdienen een kamer met een hellepoort erin.'

Kincaid verschoot van kleur bij die gedachte. Niets irriteerde haar meer dan de mensen die langs haar oude middelbare school reden en foto's maakten alsof het de set van een of andere thriller was, in plaats van de plek waar echte mensen waren doodgegaan. Háár mensen. Het was een van de redenen waarom onroerend goed hier zo'n moeilijke markt was. Wie wilde zijn kinderen nou naar een school sturen die bekend was geworden door een grote schietpartij?

'Ik weet het niet,' zei ze. 'Ik denk dat je het kunt marketen als een verborgen, stille wijkplaats die op maar vijftien minuten rijden

van Lake Wilder en een snel uur van de drukte van Austin ligt. Er liggen wijnmakerijen op makkelijke rijafstand. We zijn ver van de weg af, dus het geeft het gevoel alsof je even bij alles weg bent.’

‘Of dat je ergens bent waar niemand je kan horen krijsen,’ zei Liv. ‘Liv!’

Haar vriendin grijnsde en hield een hand op. ‘Grapje. Grotendeels. Maar je hebt gelijk. Het zou potentie kunnen hebben. Misschien? Heb je iemand die een locatie voor een B&B zoekt?’

‘Niet exact,’ zei Kincaid, meer tegen zichzelf dan tegen Liv. Ze keek weer naar de vraagprijs om zichzelf eraan te herinneren waarom ze zich niet op dit pad kon storten. Een half miljón dollar. Voor iets waar massa’s werk aan moest worden gedaan. De rationele kant van haar brein, die sowieso maar een parttime functie had, moest opstaan en zijn werk doen. ‘Ik denk alleen hardop.’

Kincaid liep langs Liv heen naar een deuropening in de verre hoek van de woonruimte, en hapte naar adem toen ze de volgende kamer betrad. Liv haastte zich achter haar aan met een camera die slingerde aan het koord om haar nek. ‘Wat? Weerwolf? Boosaardige clown?’ Ze kreunde toen ze de kamer in ging. ‘O. Het roze. Wauw. Dat is... róze.’

Maar dat was niet waardoor Kincaid sprakeloos was. De keukenruimte was een droom. Groter dan ze had verwacht in zo’n oud huis en zo charmant dat ze het bijna niet kon verdragen. Het hele ding zou moeten worden gesloopt, natuurlijk – de roze kastjes en formica-aanrechten zagen eruit alsof ibuprofen en lelijk behang samen dronken waren geworden en een lelijke baby hadden gemaakt – maar het geraamte van de kamer was prachtig. Ze kon zich hier een dubbele oven voorstellen, en een groot kookeiland waar ze het diner kon voorbereiden.

‘Deze kamer is duidelijk opgeknapt in de jaren tachtig,’ zei Liv. Haar mening over het decor was goed te horen in haar stem. ‘Door

iemand die zelfs naar jaren tachtig-standaarden een slechte smaak had. Kincaid liep naar het raam boven de gootsteen. Toen ze naar buiten keek, zag ze een overwoekerde kruidentuin. Rozemarijn, tijm, en een of andere soort munt die eruitzag alsof-ie de halve tuin met geweld had overgenomen. 'Ik...'

Ergens kraakte een deur hard, en zowel zij als Liv sprongen op en bewogen instinctief op elkaar af. Liv greep Kincaids arm met één hand en tilde haar camera op met de andere, gereed om die als wapen te gebruiken. Kincaids gedachten raceten over alle voorstellingen die Liv had gemaakt – geesten, seriemoordenaars, demonen. En natuurlijk het altijd aanwezige, altijd pal-onder-de-oppervlakte-aanwezige beeld van jongens met vuurwapens.

Maar de stem die door de hal naar ze toe zweefde was niet mannelijk en niet demonisch op de bovennatuurlijke manier, alleen maar op de door en door irritante manier. 'Schitterende authentieke details. Waarlijk historisch. Ik bedoel, dit juweeltje zal niet lang op de markt blijven. Ik kreeg het amper voor elkaar om er vandaag een bezichtiging in te sluisen. Maar ik heb zo mijn geheime maniertjes. Het is gewoon zo schilderachtig, vind je niet?'

Kincaids maag draaide zich om. Ze vroeg zich af wat ze vandaag had gedaan om het universum pissig te maken. 'O, Heer, geef me kracht, en een shot tequila.'

'Wat is er mis?' fluisterde Liv. 'Wie is dat?'

Kincaid hoopte dat ze het verkeerd had, maar ze zou die nasale, zoetelijke stem overal herkennen. 'Valerie Van Arden, de beste verkoper bij Wilder Vastgoed. Ik heb geen idee hoe ze hier komt. Dit is Ferris' verkoopobject, en het staat nog niet eens online.'

'Ik begrijp dat we Valerie Van Arden niet mogen?'

Kincaid loerde naar de keukendeur. Valeries te hoge stem kaatste van de muren als een vals lied. 'Inderdaad. Ze denkt dat de zon opkomt om haar te horen kraaien. En ze haat mij omdat ik ooit heb gedatet met een kerel die zij op het oog had. Ze beweert dat ik

hem van haar heb gestolen. Alsof dat een ding is. Alsof je mensen kunt stelen.’

‘Leuk,’ zei Liv met een grimmige blik terwijl zij en Kincaid de keuken uit gingen en terugliepen naar de woonkamer.

Valerie kwam de kamer binnen vanuit hal, helemaal in het violet – haar zelfbepaalde vaste kleur – en een goed gekleed stel kwam achter haar aan. Vals blauwe ogen werden groot en ze legde een hand op haar borst toen ze Kincaid en Liv zag staan. ‘Nou, krijg nou wat,’ zei ze dramatisch. ‘Kincaid Breslin. Ik wist niet dat er al een bezichtiging aan de gang was. Je hebt me flink laten schrikken.’

Kincaid plakte een stralende glimlach op haar gezicht en pakte haar eigen versie van zuidelijke gastvrijheid erbij. ‘Nou, snoes, onze auto staat voor de deur. Je hebt hem vast wel gezien.’

‘O, was die van jou?’ mijmerde ze. ‘Hij was zo stoffig dat ik dacht dat iemand hem had achtergelaten.’

Kincaids tanden knarsten terwijl ze haar glimlach vasthield. ‘Je weet hoe het gaat. Ik heb het zo druk dat ik gewoon geen tijd heb gehad om hem te laten wassen. Cliënten hebben voorrang.’

‘Natuurlijk.’ Valeries rode lippen trilden. ‘Nou, we zullen je niet in de weg lopen. Ik leid de Nicholsons alleen even rond.’ Ze wierp een blik op het stel. ‘Is dit huis niet zó bijzonder?’

‘Ik weet het niet. Het is behoorlijk aftands,’ zei Kincaid met een laatdunkende schouderophaling.

Valerie tuitte haar lippen. ‘O, het moet alleen een beetje opgepoetst worden. Jason hier is architect. Hij kan een waar pronkstuk van dit huis maken. Nietwaar, Jason?’

De man was de ruimte met analytische ogen aan het scannen. Hij knikte. ‘Inderdaad. Het formaat is perfect.’ Hij keek even naar zijn vrouw, die een foto maakte met haar telefoon. ‘Lieverd, we kunnen het helemaal leeghalen en opnieuw beginnen. Dan houden we de buitenkant zo, maar gaan we binnen voor modern minimalistisch. Witte muren. Zwarte en grijze meubels. Het zou zo open en fris zijn.’

Modern minimalistisch? Iets in Kincaid stierf. ‘Dat kun je niet menen,’ flapte ze eruit.

De aandacht van de man vloog Kincaids kant op en hij keek haar aan met een beledigde blik. ‘Pardon?’

Liv maakte een gesmoord geluid naast haar, maar Kincaid kon haar mond niet houden. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat je beter een loft in Austin of een kavel in Wilder kunt kopen als je modern wilt. Waarom zou je dit willen veranderen in iets dat het niet is?’

‘Omdat we er iets beters van kunnen maken.’ Zijn kin ging een fractie omhoog, als een kind dat kordaat wilde doen.

‘Maar dit heeft karakter.’ Kincaid sloeg haar armen over elkaar, klaar om in discussie te gaan.

‘O, Kincaid, je bent te veel van het goede,’ zei Valerie op een gemaakt luchtige toon. De spanning was zichtbaar in de lijntjes om haar ogen. ‘Ze plaagt je maar, Jason. Hou haar maar goed in de gaten, luitjes. Het is een listige meid. Als je niet oppast, steelt ze zo iets onder je neus vandaan.’ Valerie knipte met haar vingers en het scherpe geluid weerkaatste in de holle kamer. ‘Ze heeft waarschijnlijk een cliënt die het wil hebben en ze probeert jullie af te schrikken. Maar wij zijn niet gauw bang.’ Ze knipoogde naar Jason. ‘Zullen we verdergaan met de rondleiding?’ Valerie deed alsof Kincaid en Liv er niet waren toen ze hen passeerde op weg naar de keuken. De Nicholsons en een wolk van Valeries lavendelparfum volgden. ‘Acht slaapkamers. Een bijkeuken. Prachtige achtertuin met een vijver.’

Kincaid stond als aan de grond genageld. Iets sloeg tegen de wanden van haar schedel, haar hart dat tegen haar slapen bonsde. Ze luisterde terwijl het stel kirde over hoe geweldig de keuken zou zijn als ze er een industriële look aan gaven.

Industrieel. Diep ademhalen.

‘Kincaid.’ Liv legde een hand op haar arm. ‘Gaat het wel? Je wangen zijn vuurrood.’

Kincaid klemde haar lippen op elkaar, met haar ogen nog steeds in de richting van de keuken gefocust. Ze vond het moeilijk om de emoties die door haar stroomden exact te duiden. Woede was er een van. Maar de andere voelde als... verlies. Alsof het haar huis was waar die mensen door stampten. Haar dromen waar ze op trappelden.

‘Ben je bang dat je de verkoop gaat kwijtraken?’ vroeg Liv. ‘Misschien moet je je cliënt bellen? Misschien kan ze snel zijn, als ze er weg van is. Ik kan haar de foto’s sturen zo gauw ik een laptop in handen heb, als ze niet snel genoeg kan komen.’

‘Dit huis is niet voor hen,’ verklaarde Kincaid.

‘Mee eens,’ zei Liv met een knikje. ‘Ik hou van modern, maar daar is dit niet het huis voor. Zelfs als ze er een goede visie voor hadden, zou ik dat gruwelijke mens de commissie niet gunnen. Bel je cliënt.’

Kincaid schudde haar hoofd. ‘Het is ook niet voor mijn cliënt. Ze zal het niet begrijpen.’

Liv fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat begrijpen?’

Kincaid spreidde haar armen. ‘Dat het al mooi is en dat het alleen een beetje hulp nodig heeft om in oude glorie hersteld te worden, niet om totaal iets anders te worden. Waarom is de wereld zo geobsedeerd door dingen veranderen in iets wat ze niet zijn?’

Liv fronste. ‘Nou, het maakt niet echt uit wat iemand ermee doet, zolang jij maar degene bent die het huis verkoopt, toch? Is dat niet het voornaamste? Het huis verkopen. Het geld verdienen.’

Dat zóú het voornaamste moeten zijn. Kincaid had deze verkoop nodig als ze haar baan wilde houden.

‘O, lieverd. Ik denk dat dit hem is,’ zei de vrouwelijke cliënt ergens in de verte. ‘Laten we het grijpen voor iemand anders het doet.’

Valerie maakte een opgewekt geluidje. ‘Dat vind ik een uitstekend idee. Jullie hebben een briljante smaak. Laten we het bod bespreken.’

Liv gaf haar een geschrokken blik. 'O, shit. Ze gaan het kopen. Bel je cliënt, Kincaid.'

Kincaid haalde haar telefoon uit haar tas en belde Ferris.

Hij nam meteen op met het geluid van klikkende toetsenborden op de achtergrond. 'Vertel, schoonheid. Zeg me dat je ons allebei geld gaat opleveren.'

Kincaid maakte haar lippen nat. 'Ik heb een bod op de boerenhoeve.'

'Dat is fantastisch. Je bent een engel.' Het typen hield op. 'Gaat Bethany een bod doen?'

'Nee,' zei Kincaid, terwijl haar keel strak aanvoelde. 'Ik. De volledige vraagprijs als ze het bod aannemen zonder op een ander bod te wachten.'

'Jij?' vroeg hij, met bezorgdheid in zijn stem. 'O, lieverd, ik denk niet dat dat een goed idee is. Je weet hoe gevaarlijk het kan zijn om met een roze bril naar nieuw onroerend goed te kijken. Geloof me, ik spreek uit ervaring. Je zult veel geld bijeen moeten krijgen. Misschien moet je wat tijd nemen...'

De suggestie dat ze niet genoeg had, dat ze het zich niet kon veroorloven, drukte op de oude zere plek en lanceerde haar rechtstreeks over de reling van het toch al zinkende schip.

'Breng het bod uit,' zei ze met een stem die geen tegenspraak duldde. 'Dit gaat niet om een roze bril.'

Ferris was lang stil en zuchtte toen. 'Ja, mevrouw. Ik ga het meteen doen.'

'Dank je, Ferris.'

Ze hing op en draaide zich naar Liv, die een horrorfilmuitdrukking op haar gezicht had. 'Meid, wáár ben je mee bezig?' zei ze fluister-schreeuwend.

Kincaid slikte. Het telefoontje drong tot haar door en een hete paniek ging door haar heen. 'Ik geloof dat ik net een bed and breakfast heb gekocht.'

Een B&B die ze niet had gepland.
Die ze zich niet kon veroorloven.
Waar ze simpelweg niet bij kon weglopen.

‘Dit was geweldig! Het is absoluut onmogelijk om te stoppen met lezen. Roni Loren is een nieuwe favoriet.’

– Antea Colleen Hoover over de Long Acre-serie

Tijdens het gala van de seniors van Long Acre High School kwamen bij een schietpartij veel studenten om het leven. Slechts een kleine groep wist te overleven. Ashton had beloofd om nooit meer terug te keren naar Long Acre na de schietpartij, maar dat loopt anders. Als hij weer aankomt in zijn oude woonplaats komt hij zijn beste vriendin Kincaid tegen. Jaren geleden liet hij haar achter. Hoe kan zij hem ooit vergeven?

Kincaid heeft de dood van haar vriendje nooit kunnen accepteren. Waarom overleefde zij de schietpartij wel en hij niet? Ze probeert haar leven weer rustig op te pakken, maar dan staat haar beste vriend Ash na jaren opeens weer voor haar neus.

Roni Loren schreef haar eerste romantische boek toen ze 15 was. Ze ontdekte dat het makkelijker was om over jongens te schrijven dan met ze te praten. Haar flirtskills zijn er sindsdien niet op vooruitgegaan, maar Loren is er ervan overtuigd dat haar schrijfskills dat wel zijn. Met *Hij die vasthoudt* sluit Loren haar geweldige Long Acre-serie af.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020540857 NUR 340

9 789020 540857